

Gaja, prihajate iz igralske družine in vam je bila igra položena v zibelko.

Pravzaprav sem bila na odru že v maminem trebuhu. Doma imamo namreč posnetek predstave Čarovnik iz Oza, v kateri je moj oče čarovnik, mama pa v petem mesecu nosečnosti igra leva in dela salte in prevale. Ko danes to gledam, si mislim, mami, lahko bi umrla, toda to je tipično za igralce: gremo naprej, ne glede na vse.

Igro ste študirali v New Yorku. Kako vas je zaneslo tako daleč?

Pri nas sem študirala psihologijo, ampak ves čas sem se ukvarjala z igro. Ko na našo akademijo nisem bila sprejeta, je bil to povod za odhod v ZDA. Že prej sem veliko potovala. Kot članica društva Taka Tuka, ki se je ukvarjalo z gledališko pedagogiko, sem obiskala Afriko, Mehiko, Kitajsko, Grčijo ... V tujino sem si želela, v Ameriki pa sem prvič pristala na igralskih klasah leta 2010. Zaljubila sem se v New York in vedela, da bo to moje mesto. Takrat sem zaključevala študij in igrala v predstavah v Sloveniji, tako da sem bila nekaj let razpeta med ZDA in Slovenijo, preden sem se preselila. Iskala sem šolo, ki bi bila primerna zame in dovolj eklektična, saj sem si nekaj igralskih izkušenj že nabrala. Iskala sem celovit in skoncentriran dvoletni program, ker sem želela čim prej začeti delati.

Gledališka šola Circle in the Square, ki ste jo obiskovali, slovi po velikih imenih, kot so Al Pacino, Vanessa Redgrave in Philip Seymour Hoffman. Ste imeli koga od teh ljudi priložnost srečati v živo?

Ala Pacina in Aleca Baldwina sem spoznala v Actor's Studiu, Vanesso Redgrave pa na Brionih, kjer sva se pogovarjali o šoli. Šola je povezana z gledališčem, v katerem je v preteklih sezonah nastopilo že veliko znanih igralcev in je priznana gledališko središče. Pri nas sta seminar vodila Hugh Jackman in Matthew Lillard, ki je igral v Scooby-Dooju.

Sanja, tudi vi ste študirali v ZDA. Kakšna je vaša zgodba?

Na sprejemne izpite na AGRFT sem šla samo enkrat, potem pa me je ves čas vlekel v London in o Ameriki sploh nisem razmišljala. Udeležila sem se poletne šole o Shakespearu na Royal Academy, ki je ena najbolj priznanih igralskih šol v Londonu. Tri leta zapored sem hodila na sprejemne izpite v London. Nato so mi prijatelji predstavili igralca Jamesa Foxa iz znane igralske dinastije, ki mi je dejal, da mogoče zvenim bolj ameriško, in svetoval, naj v Londonu poskusim opraviti sprejemne izpite za ameriško igralsko šolo, ki ima sedeža v Los Angelesu in New Yorku. Ker sem na sprejemne izpite hodila tri leta, sem si prisegla, da je tokrat zadnjič, a bila sem sprejeta. Potem sem šla prvič v ZDA, v Los Angeles, in moje življenje se je popolnoma spremenilo. Krasna izkušnja.

Predstavljam si, da je tam konkurenca med igralci ubijalska. Kako človek sploh pride do vlog? Nujno potrebuje agenta?

Sanja: Zelo pomembna je tudi sreča, toda po mojem mnenju so največji talenti in zato tudi konkurenca v Londonu, kjer živim zdaj. Vse je manjše, bolj skoncentrirano, obstaja pa sistem kastingov (izbor igralcev, op. p.) in brez agenta se jih ne moreš udeležiti. Prvič nimaš niti informacij, kdaj kastingi za nadaljevanje in filme so, drugič pa te brez agenta sploh ne pogledajo.

Konkurenca je gotovo huda tudi v New Yorku. Kako to, da ste izbrali veli-

Igralki Gaja Višnar (levo) in Sanja Gregorčič v nizkem štartu pred premiero. FOTO MAVRIC PIVK

GAJA VIŠNAR IN SANJA GREGORČIČ

Večno isto kolesje vojne

Igralka Gaja Višnar ter igralka in režiserka Sanja Gregorčič sta bili najprej kolegici v Šentjakobskem gledališču, potem pa sta igralsko znanje nabirali vsaka na svojem koncu v tujini in zdaj prva živi v New Yorku, druga v Londonu. Z zasedbo, v kateri so tudi zveneča igralska imena, se bosta s priredbo Antigone Dušana Jovanovića 6. februarja predstavili domačemu občinstvu v Mestnem gledališču ljubljanskem, Sanja kot režiserka in Gaja kot naslovna junakinja.

Agata Rakovec Kurent

ko jabolko in ne Los Angelesa, ki velja za igralsko meko?

Gaja: V New Yorku sem pristala, ker sem imela tam daljne sorodnike, pa še bližje domu je. Z Los Angelesom ves čas flirtam, tudi zaradi podnebja, ki je veliko bolj prijetno. Če bi imela tam že kakšne povezave ali angažma, bi gotovo šla, tako pa mi je v New Yorku, kjer sem si ustvarila mrežo stikov, trenutno lažje. Je pa življenje v New Yorku boj, vse je zelo drago, in da prideš z enega konca mesta na drugega, je tako, kot bi šel od nas v Salzburg.

Koliko pa je odvisno od tega, na kako prestižni akademiji si študirali? Bi tam nekoga, ki pride z AGRFT, sploh jemali resno?

Sanja: Agenti pogledajo vse: kaj vse si doslej že naredil, kje si se šolal ... Noben zasebni klas namreč ne mora zamenjati akademije in to je vsem jasno. Potem pa je odvisno, kaj iščejo njihove stranke. Če nimajo nikogar iz Slovenije, nikogar iz vzhodne Evrope, trg pa je zaradi Netflixja tak, da tovrstne ljudi iščejo, imaš dobre možnosti. Sledi poskusna doba, ko te kakšne tri mesece pošiljajo kasting direktorjem in v tem

času vidijo, ali si profesionalen in ali s tabo lahko delajo. Agenti si leta in leta ustvarjajo dobro ime in vsi v industriji vedo, da iz določene agencije prihajajo dobri in dobro pripravljeni ljudje.

Sva pa s Jamesom Williamsom ustanovila mednarodno gledališče ali gibanje Outer Gaia Company, v katerem bom v luči brexita odslej verjetno skrbela bolj za evropski del, James pa bo delal naprej v Londonu. Vedno sem si želela poleg igre početi še kaj in moram imam prav tako nekaj voditeljskih sposobnosti. Vem tudi, kaj za igralca pomeni, da ima delo, da mu nekdo omogoči ustvarjanje, in srečna sem, da lahko igralcem dam delo.

V okviru tega gledališča nastaja tudi Jovanovićeveva Antigona, ki se dogaja sredi balkanske vojne. Kako je klasična grška tragedija videti v balkanskem kotlu?

Sanja: Naša Antigona je precej moderna, poskušam pa ustvariti portret dogajanja v takratnem času, posebno v Sarajevu. Gre za opomin na tiste dogodke, ki jih ne smemo pozabiti. Sodelujejo igralci iz sedmih različnih držav (poleg Gaje še Američanka Pippa Winslow, ki jo trenutno gledamo v seriji Krona, kot Jokasta, Fabrizio Matteini je slepec Tejrezias in stara gospa, Britanec Paul Hamilton je Kreon, hrvaška igralka Nikolina Prkačin je Ismena, stražar je Adam Meir), ki imajo vsak drugačno izkušnjo in pogled na to vojno in Jugoslavijo. Zanimivo je, ker imamo nekateri res balkansko dušo, drugi pa prihajajo s svojimi energijami in ustvarjalni proces je zelo zanimiv. Predstava je zelo osebna in želela sem, da se med igralci res ustvari bližina. Tako smo med vajami skupaj živeli, skupaj jedli ... Ta naš odnos se bo, upam, videl tudi v predstavi. Pred premiero v MGL bomo imeli predpremiero v Tolminu 4. in 5. februarja, saj mi veliko pomeni, da lahko to naredim doma, kjer so mi ponudili vso podporo, da sem lahko stvar pripeljala v Slovenijo. Na premiero v

MGL bo prišlo veliko tujih producentov, tudi iz ugledne producentske hiše Belka Productions, samo zato, da vidijo predstavo. Veliko zahvalo dolgujem direktorici MGL Barbari Hieng Samobor, ki nam je odprla vrata.

Zakaj naj si gledalci ogledajo predstavo?

Sanja: Redko na odru vidiš zgodbo, ki je povezana z našim domom, ki jo kljub dejstvu, da je tragedija, odlikuje balkanski humor, uprizarjajo pa jo res vrhunski mednarodni igralci, ljudje, ki so že dobili prestižno nagrado Laurence Olivier, ki imajo za seboj veličastne tridesetletne kariere na West Endu in Broadwayu. Za nami so tri leta dela, zdaj pa bo predstava končno zaživela na odru.

Gaja: Predstava nam pokaže, da sta od antike naprej kolesje in konflikt vojne ves čas enaka. Ko se enkrat zažene, ga ne moreš več ustaviti, pri tem pa trpi mali človek, ki želi le živeti svoje življenje.

Bi mladim, ki želijo postati igralci, priporočili študij v tujini?

Sanja: Vsak mora sam pri sebi razmisliti, kaj si v resnici želi, sicer pa – domov vedno lahko prideš. Iz vsake izkušnje, četudi slabe, se veliko naučiš. Tujina ti lahko ogromno da, da ti širino in odprtost. Potem drugače vidiš in čeniš stvari, ki jih imaš. Slovence je preveč strah neuspeha. V tujini ne uspeš, se pobereš in greš naprej, s tvojim morebitnim neuspehom se nihče ne ukvarja.

Gaja: Mlade opogumljam in jim polagam na srce: pojdite! Po mojih izkušnjah okolje človeka, ki glavo poskuša dvigniti iz povprečja, rado porine navzdol v smislu, kaj si pa misliš, da si?! Veliko lažje je ostati v okvirih poznanege in preizkušene okolja. V tujini ni lahko, moraš biti pogumen, vztrajen in imeti trdo kožo. Če pa si nečesa zares želiš, potem pojdi, in to čim prej. Dlje ko odlašaj, težje bo in manj energije boš imel.